

BERMINSPECTIE

Augustus vorig jaar werd ik gevraagd om onderzoek te doen naar het voorkomen van waardevolle paddenstoelenbermen langs de provinciale wegen (N-wegen) van Overijssel. Het ging om 650 kilometer weg en het zou onbegonnen werk zijn geweest als niet veel wegbermen al meteen afvielen omdat het gras er kniehoog groeide of vol stond met ruigtekruiden. De opdracht kwam neer op een zoektocht naar schrale weggedeelten. Die kwamen vaker voor dan ik had gedacht; ook langs wegen die ik goed kende, maar waar ik blijkbaar nooit goed had opgelet. Aandacht bepaalt wat je ziet. Door mijn pas verworven ‘bermblik’ reed ik vanaf dat moment heel anders over de doorgaande wegen van Overijssel. Nu zag ik de bermvegetatie, welke bomen er stonden, hoe oud die waren, of er een parallelweg was of een fietspad. En voor het eerst van m’n leven lette ik op de hectometerpaaltjes. Die waren onmisbaar om de juiste locatie van een berm aan te geven. Soms sprak ik wat in, maar meestal maakte ik gebruik van een parkeerhaven om mijn indrukken te noteren, bijvoorbeeld: N347 van HP 16,2 – 16,4 – kortgrazig en bloemrijk. Op een later tijdstip volgde natuurlijk altijd inspectie ter plekke om te zien of die eerste indruk klopte en dat stuk berm interessant was voor paddenstoelen. Bij provinciale wegen zonder ventweg of fietspad in de buurt, liep ik in een geel hesje door de berm. Met voorbijrazend verkeer niet ideaal. Dat vond de Provincie ook. Uit zorg over mijn veiligheid en hun juridische aansprakelijkheid hadden ze een officieel verkeersbord laten maken voor achter op mijn auto. Ik wist niet wat ik me daarbij moest voorstellen en was verbaasd toen halverwege het seizoen een immense vrachtwagen honderd meter van mijn huis parkeerde, omdat de chauffeur de zandweg niet op durfde. In de enorme laadruimte van de truck leek het rood-wit gestreepte verkeersbord met daarop in koeienletters BERMINSPECTIE nog niet zo groot. Totdat de chauffeur het met enige moeite naar buiten tilde. Op mijn aanwijzing zette hij het tegen een boom. Ik probeerde het gevaarte op te tillen maar kreeg er geen beweging in. De chauffeur wilde een krabbel op de bestelbon en daarmee was de zaak voor hem afgedaan. Het bord stond tegenover het huis van de buurman. Met zijn hulp heb ik ’s avonds het bord op de trekhaak gemonteerd. M’n auto zakte enigszins door z’n hoeven en reed alsof de voorwielen niet helemaal meer de grond raakten. Nu had ik dus een bord dat bescherming bood in de bermen, maar waarmee mijn auto, onderweg naar

zo’n berm, reed als een dweil. Ik durfde er niet hard mee te rijden. Daardoor kreeg ik dikwijls een hele rits auto’s achter me aan. Maar als ik achter het stuur in mijn gele hesje iemand zag passeren, was er geen automobilist die uit protest toeterde of zijn vinger opstak. Ze hadden allemaal dat indrukwekkende bord gezien: Berminspectie!

door Rob Chrispijn